

Arrest

nr. 145 943 van 21 mei 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 4 februari 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 december 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 maart 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 april 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché M. DEHANDSCHUTTER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De feiten worden in de nota van de verwerende partij als volgt samengevat:

“Verzoekende partij legde op 19.08.2014 een aankomstverklaring af op het gemeentebestuur van Beveren, zij werd toegelaten tot verblijf tot 08.11.2014.

Op 18.12.2014 werd voor verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten opgesteld (=bestreden beslissing). Dit bevel werd haar op 05.01.2015 betekend.

Op 24.12.2014 diende verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf, op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, in. Deze aanvraag werd op 09.02.2015 door de Dienst Vreemdelingen-zaken onontvankelijk verklaard.

Op 09.02.2015 diende verzoekende partij een asielaanvraag in. Deze aanvraag is nog hangende.”

Het hierboven vermelde bevel om het grondgebied te verlaten van 18 december 2014 vormt de bestreden beslissing. Zij is gemotiveerd als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 2° in volgende gevallen:

[x] de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20, Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Betrokkene kan nieuwe binnenkomstdatum niet bewijzen: geen binnenkomststempel van Schengen in het paspoort.”

2. Over de ontvankelijkheid

Er kan verzoekster geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om de enkele reden dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten werden gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Er mag geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM primeert op de Vreemdelingenwet en de Raad dient telkens de middelen te onderzoeken die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen, in casu artikel 3 EVRM. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/ Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291).

Bijgevolg moet de exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota, worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. In een enig middel werpt verzoekster op, *“schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: schending van de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en schending van artikel 3 van het EVRM”.*

Verzoekster betoogt als volgt:

“Dat verzoekster zich niet kan akkoord verklaren met de bestreden beslissing.

Op 18.12.2014 kreeg verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten.

Zij kreeg pas kennis van deze beslissing op 05.01.2015.

Op 24.12.2014 werd voor verzoekster een medische regularisatieaanvraag ingediend in toepassing van artikel 9 ter van de vreemdelingenwet.

In deze aanvraag staat onder meer het volgende:

“Intussen lijdt verzoekster aan een ernstige ziekte. De medische toestand van verzoekster is ernstig. Haar behandeling mag niet onderbroken worden.

Er is dan ook een reëel risico dat haar leven of fysieke integriteit in gevaar is of dat bij terugkeer de vreemdeling een onmenselijke of vernederende behandeling zou riskeren. Dit zou dan ook een schending uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster wordt behandeld door dr. Kaatje De Smet.

Zij heeft een depressie met suïcidale gedachten. Zij heeft ook een angststoornis. Zij krijgt medicamenteuze behandeling.

Indien de behandeling wordt stopgezet is er suïcidaal gevaar.

Verzoekster haar medische behandeling is thans dan ook noodzakelijk. De vereiste zorg is in haar land van herkomst niet, onzeker of slechts beperkt beschikbaar.

Omwille van medische redenen is het dan ook noodzakelijk dat verzoekster verder kan verblijven in België.

De medische zorgen in haar land van herkomst zijn bovendien kwalitatief gezien niet aanvaardbaar.

Betrokkene heeft geen enkele uitweg meer indien zij niet meer in België kan verblijven en vraagt dan ook bescherming, gelet op haar medische toestand."

Dat dienst vreemdelingenzaken van deze aanvraag op de hoogte was doch zij hier bij het nemen van de beslissing geen rekening mee hebben gehouden.

Dat dit niet ernstig is aangezien in de medische aanvraag een schending van artikel 3 van het EVRM werd ingeroepen.

Dat hoewel dvz hiervan op de hoogte was, zij op geen enkele wijze hiernaar verwezen heeft in de bestreden beslissing of hieromtrent motiveert.

Dit is een lacune, schending van de motiveringsverplichting, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Dienst vreemdelingenzaken heeft met een schending van artikel 3 van het EVRM in de bestreden beslissing totaal geen rekening gehouden.

Dat verzoekster dan ook meent dat de beslissing niet zorgvuldig werd genomen, niet redelijk is, een schending van de motiveringsverplichting en schending van artikel 3 van het EVRM.

Dat minstens de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is op dit vlak.

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor asiel en migratie gelet op het voorgaande dan ook onterecht genomen werd en voornamelijk de materiële motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule (wat ze nu in feite is).

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn, dit is in casu niet het geval.

Men gaat totaal voorbij aan de concrete medische situatie van mevrouw terwijl op 05.01.2015 dvz hier zeker en vast in haar bezit diende te zijn.

Het betreft een louter stereotype beslissing.

Dat dienst vreemdelingenzaken bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr.101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien dienst vreemdelingenzaken op grond van de feitelijke gegevens onredelijk tot haar besluit is gekomen door geen rekening te houden met de medische situatie van verzoekster en een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM.

De beslissing van de dienst vreemdelingenzaken dient dat ook vernietigd te worden wegens schending van de materiële motiveringsplicht, zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel."

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur

geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.3. Kernbetoog van verzoekster is dat er geen rekening gehouden werd met of niet gemotiveerd werd aangaande de medische regularisatieaanvraag die ingediend werd op 24 december 2014, wat volgens verzoekster een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM en het redelijkheidsbeginsel.

3.4. De bestreden beslissing dateert van 18 december 2014. De Raad ziet niet in hoe van verwerende partij kan worden verwacht dat ze motiveert over of rekening houdt met een aanvraag om verblijfs-machtiging op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet die op dat ogenblik nog niet ingediend werd. Blijkens het administratief dossier werd de betrokken aanvraag om verblijfsmachtiging onder-tussen onontvankelijk verklaard op 9 februari 2015. In deze beslissing wordt verwezen naar het medisch advies van de arts-adviseur van 3 februari 2015 waaruit kennelijk niet blijkt dat verzoekster lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor haar leven of haar fysieke integriteit, noch aan een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft. Verzoekster heeft bijkomend dan ook geen belang bij haar kritiek. De afsluitende theoretische beschouwingen over de aangehaalde bepalingen en beginselen tonen daarvan geen schending aan.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend vijftien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA